

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I. Baggrunden

Forslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 (EF-Tidende 2002 L 270, s. 10) om ændring af Rådets direktiv 80/987/EØF (EF-Tidende 1980 L 283, s. 23) om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – insolvensdirektivet. Ændringsdirektivet er optrykt som bilag B til dette lovforslag.

Hovedformålet med ændringsdirektivet har været at tilpasse definitionen af insolvens til de nye tendenser på området i medlemsstaternes lovgivning, således at begrebet også kommer til at omfatte andre former for insolvensbehandling end likvidation. En udvidelse i ændringsdirektivet er også, at en lønmodtager, der ansat af en arbejdsgiver, som har aktiviteter i mindst 2 medlemsstater, sikres ret til at få udbetalt løn mv. fra det lands løngarantiinstitut, hvor lønmodtageren sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde. Som en konsekvens heraf skal der mellem medlemsstaternes løngarantiinstitutter etableres et samarbejde bl.a. med henblik på at sikre eventuel tilbagebetaling af løngarantiinstitutets udbetaling til lønmodtageren. Herudover indeholder ændringsdirektivet en række mindre præciseringer i insolvensdirektivets anvendelsesområde og definitioner.

II. Det udvidede insolvensbegreb

Som en væsentlig ændring indføres der med ændringsdirektivet et udvidet insolvensbegreb. I henhold til direktivets artikel 2, stk. 1, jf. ændringsdirektivets artikel 1, nr. 2, vil en arbejdsgiver skulle anses for insolvent, når der med hjemmel i de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser i en medlemsstat er indgivet begæring om indledning af kollektiv bobehandling som følge af arbejdsgiverens insolvens, som medfører, at arbejdsgiveren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, at der udpeges en kurator eller en person med en lignende funktion, og at den

myndighed, som har kompetence i henhold til nævnte bestemmelser

- a) enten har truffet afgørelse om indledning af bobehandlingen,
- b) eller har konstateret, at arbejdsgiverens virksomhed eller bedrift er lukket endeligt, og at de foreliggende aktiver ikke er tilstrækkelige til at berettiget indledning af bobehandling.

Det er hermed tilsigtet at tilpasse definitionen af insolvens til de nye tendenser i medlemsstaternes lovgivning, således at begrebet også kommer til at omfatte andre former for insolvensbehandling end likvidation, hvorved forstås, at skyldnerens aktiver realiseres, og virksomheden dermed ophører.

Udviklingen i medlemsstaternes lovgivning var baggrund for vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (EF-Tidende 2000 L 160, s. 1). Forordningen er et væsentligt bidrag til forståelsen af det nye insolvensbegreb, herunder hvilke bobehandlinger i de øvrige medlemsstater der bliver omfattet. Det bemærkes dog, at Danmark ikke er omfattet af konkursforordningen, da Danmark ikke deltager i EU's retlige samarbejde.

I dansk ret betyder det udvidede insolvensbegreb, at også andre bobehandlinger efter konkursloven som udgangspunkt ville være omfattet af konkursforordningen, således betalingsstandsning, tvangsakkord og gældssanering. For garantiordningen har udvidelsen dog kun betydning i de situationer, hvor der ikke samtidig er tale om virksomhedsophør, da der i forbindelse med virksomhedsophør i dag er mulighed for dækning, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 3. Når lovforslaget alene går ud på en udvidelse af løngarantiens dækningsområde med betalingsstandsning, skyldes det lønkravets særlige stilling ved tvangsakkord, og at gældssaneringen er rettet mod allerede forfaldne krav.

Ved tvangsakkord bliver lønkrav slet ikke omfattet af akkorden. Dette følger af konkurslovens § 158, stk. 2, nr. 2, hvorefter en tvangsakkord ikke kan omfatte fordringer, der har fortrin for almindelige fordringer i tilfælde af konkurs. Tvangsakkord er derfor uden betydning, hvis virksomheden ikke samtidig ophører.